Pojęcie ,,kultury" można najogólniej zdefiniować jako materialne i niematerialne wytwory człowieka, od początków jego istnienia na ziemi. W związku z tym, że łowy były jednym z pierwszych i przez wiele wieków najważniejszym zajęciem człowieka możemy przypuszczać, że zręby kultury łowieckiej kształtowały się już w czasach prehistorycznych.

Kultura łowiecka to znajomość historii łowiectwa.

Do X wieku w Polsce polować mogli wszyscy na to, na co mieli ochotę i tam, gdzie się dało. Jednakże wskutek zachodzących przemian cywilizacyjnych i społecznych polowanie stopniowo przestało być głównym zajęciem człowieka. Ponadto król Bolesław Chrobry (922-1025) wprowadził pierwsze ograniczenia prawa do polowania dla ludności wiejskiej tzw. regale łowieckie. Dodatkowo została ona obciążona licznymi obowiązkami, polegającymi na świadczeniach osobistych oraz w naturze związanymi z obsługą królewskich polowań i pilnowaniem zwierza. W czasach Piastów i Jagiellonów łowy były powszechnym rytuałem rządzących a dwór monarchy stanowił najważniejszy ośrodek łowiectwa. Łowy te cechowała wysoka kultura łowiecka, miały, bowiem one uroczystą oprawę a polujący charakteryzowali się szlachetną postawą wobec zwierzyny. W tym to okresie tworzyły się korzenie etyki łowieckiej i tradycji myśliwskiej.

Czasy saskie (1697-1763) były okresem niechlubnym w historii polskiego łowiectwa. Ówczesne łowy niewiele miały wspólnego z pojęciem etycznego łowiectwa. Polowano w ogrodzonych zwierzyńcach ze specjalnie przygotowanych altan, na które napędzano zwierzynę. Czasy zaborów (1772-1918) były równie niekorzystnym okresem dla rozwoju łowiectwa, w szczególności zaś dla rozwoju kultury łowieckiej. Zanikło sokolnictwo, tak pielęgnowane w poprzednich okresach, rozpanoszyło się kłusownictwo.

W okresie międzywojennym (1918-1939) łowiectwo było popularnym rodzajem rozrywki i zajęć towarzyskich wśród ziemiaństwa, arystokracji i mieszczaństwa. Do grona myśliwych należeli

znani naukowcy, politycy, artyści - ludzie, których cechowała wysoka kultura łowiecka. Zrzeszano się w organizacje łowieckie skutkiem, czego było utworzenie w Warszawie w 1923 roku Centralnego Związku Polskich Stowarzyszeń Łowieckich, który w 1936 roku został przemianowany na Polski Związek Łowiecki. Pierwszym prezesem PZŁ był Gen. Kazimierz Sosnkowski. Również w tym okresie w roku 1927 uchwalone zostało pierwsze prawo łowieckie.

Po 1945 roku nastąpił znaczny wzrost liczby myśliwych, często ludzi przypadkowych i ze znikomą znajomością wiedzy łowieckiej. Tak, więc znowu przez wiele lat tradycje łowieckie i zasady etyki były obce wielu polującym. Zresztą traktowane były przez niektórych myśliwych, jako przeżytek i pozostałość minionych czasów. Polowania hubertowskie i wigilijne były źle widziane, kwitły tzw. łowy prominenckie, organizowane dla dygnitarzy państwowych, niewiele mające wspólnego z etycznym polowaniem.

Transformacja ustrojowa i gospodarcza w Polsce po 1989 roku spowodowała dyskusję nad kolejną modyfikacją modelu polskiego łowiectwa. Skutkiem tego było powstanie 13 października 1995 roku Ustawy o prawie łowieckim, obowiązującej (z późniejszymi zmianami) do dzisiaj.